

Sygnatura akt VIII Ga 202/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Górska

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2017 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko T. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 17 stycznia 2017 roku, sygnatura akt XI GC 1494/16

- I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala powództwo i zasądza od powoda M. W. na rzecz pozwanego T. K. kwotę 377 (trzystu siedemdziesięciu siedmiu złotych) tytułem kosztów procesu;
- II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 30 (trzydziestu) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

VIII Ga 202/17

UZASADNIENIE

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie, choć nie wszystkie zarzuty w niej podniesione były uzasadnione. W szczególności nie można podzielić stanowiska, jakoby powoda i nabywcę infrastruktury P. A. łączyła umowa tej samej treści. Powód temu zaprzeczył, wskazując na odmienne parametry usług świadczonych na rzecz tych podmiotów, zaś sam pozwany nie zgłosił dowodów pozwalających na ustalenie zakresu praw i obowiązków stron przewidzianych w umowie z nabywcą.

Słusznie przyjął też Sąd Rejonowy, że rezygnacja z korzystania z usługi świadczonej przez kontrahenta nie niweczy uprawnienia tego ostatniego do otrzymania wynagrodzenia. Istotne jednak dla rozstrzygnięcia, wobec rezygnacji pozwanego z korzystania z usług, było to, czy powód był gotów świadczyć usługę na rzecz pozwanego. W rozpatrywanej sprawie odpowiedź na tak postawione pytanie nakazywała ustalenie, czy istniały technicznie warunki do świadczenia przez powoda usługi na rzecz pozwanego w sytuacji, w której jednocześnie usługę tego rodzaju świadczone na rzecz P. A.. Wprawdzie rzeczywiście z zeznań świadków, jak i samych stron wynika, że możliwe było dostarczanie sygnału jednocześnie dwóm podmiotom, jednakże pozwany od początku utrzymywał, że nie jest możliwe jednoczesne świadczenie tej usługi za pomocą tych samych adresów IP. Powód nie odniósł się do tego zarzutu, (podniesionego już w sprzeczności od nakazu zapłaty), ani w piśmie z dnia 12 grudnia 2016 r. ani też na rozprawie. Pozwany zaś podtrzymał to twierdzenie także w trakcie składania zeznań, jak i uczynił je jednym z zarzutów apelacji. Powód także na etapie postępowania apelacyjnego nie zaprzeczył, że brak jest możliwości świadczenia tej usługi za pomocą tych samych adresów, jak również temu, że w pierwszym okresie po zawarciu umowy z P. A., (a zatem właśnie w maju 2014

r.), usługa świadczona była za pomocą adresów IP przydzielonych wcześniej pozwanemu. W tej sytuacji twierdzenia pozwanego uznać należało, w świetle art. 230 k.p.c., za przyznane przez powoda.

Skoro zaś faktycznie nie było możliwe świadczenie usługi w tym samym czasie na rzecz obydwu podmiotów z wykorzystaniem tych samych adresów IP, to nie sposób przyjąć, by po stronie powoda istniała gotowość świadczenia usługi na rzecz pozwanego. W konsekwencji wobec braku spełnienia świadczenia przez powoda nie było podstaw do żądania od pozwanego świadczenia wzajemnego. Podkreślenia przy tym wymaga, że nieuzasadnione było oczekiwanie przez powoda, że pozwany zgłosi reklamację odnośnie braku możliwości odbioru sygnału w sytuacji, w której niemożność ta nie była wynikiem awarii, lecz przekazania infrastruktury na rzecz P. A., o czym sam powód doskonale wiedział.

Roszczenie nie znajdowało zatem uzasadnienia w świetle art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne tekst jedn. Dz.U. z 2016 roku, poz. 1489 w zw. z art. 354 § 1 i 2 k.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto na przepisie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.; w skład kosztów poniesionych przez pozwanego przed Sądem pierwszej instancji wchodziło opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804). Koszty postępowania apelacyjnego obejmowały jedynie opłatę od apelacji.